

Cu firească emoție, în seara de 19 februarie 2018 și în aceeași ambianță a sălii "George Enescu" a U.N.M.B., pianista Rodica Dănceanu, cellista Anca Vartolomei, oboista Ana Radu, clarinetistul Ion Nedelciu, fagotistul Șerban Novac, percuționistul Sorin Rotaru și violonistul Marius Lăcraru conduși de dirijorul Mircea Pădurariu au readus în discuție trei dintre acele prime audiții programate inițial în **MERIDIAN: Muzică Arhaică** de Lucian Zbarcea, *Cinci piese pentru Archaeus* de Vladimir Beleaev și *Archaeus MMXVII* de Laurențiu Ganea, acestora adăugându-le două opusuri remarcabile semnate de Dan Dediu – *Apfelwurmer VI* – și Liviu Dănceanu – *History 2*.

În fapt, parafranzând titlul ultimei piese, partiturile alese de **Archaeus** au întrupat sonor "povești" purtând amprenta unui anumit spațiu-ogindă de trăiri interioare, care s-a materializat în arhitecturi expresive dintre cele mai diverse. Influențată, în spirit și literă, de *ground*-ul unor muzici tradiționale clar personalizate precum cea românească și cea indoneziană, lucrarea lui Lucian Zbarcea a imaginat cu inteligență o fuziune pertinentă între cele două tipuri de organizare microstructurală și sintactică, ipostaziate prin ethosuri specifice, precum și între universuri timbrale particularizate ca flautul balinezian "Suling Gambuh" și cavalul românesc. Cele *Cinci piese pentru Archaeus* semnate de Vladimir Beleaev au alcătuit un puzzle de schițe miniaturale al căror demers constructiv – de o poeticitate aparte, cea a simplității neostentative – poartă amprenta autorului. În *Archaeus MMXVII* – o lucrare al cărei proces de gestație s-a extins pe parcursul unui an, Laurențiu Ganea s-a racordat la acea dimensiune epică ce-i este proprie, proiectată "dincolo" de efemeritatea unui anumit timp și spațiu. Dificultatea punerii sale în pagină

History 2 ni s-a redezvăluit din perspectivă semantică, sub forma aceluși comentariu subtil și concis, de o impresionantă acuitate, asupra entropiei stilistice contemporane.

Nu doar pentru acest concert și sutele de apariții scenice care l-au precedat în cei peste treizeci și doi de ani de performanță interpretativă, ci și pentru cele care le vor urma cu siguranță la același nivel de exigență profesională și de permanentă sondare a orizontului cultural, reverență, **ARCHAEUS!**

Loredana BALTAZAR

Program atractiv cântat cu dăruire

La sala mică a Ateneului Român, în cadrul "Concertelor de Marți" dedicat tinerilor instrumentiști de excepție în plină afirmare, am ascultat în 20 Februarie 2018 într-un program cameral, pe tânăra și foarte talentată violonistă Alexandra Bobeico împreună cu pianista mereu prezentă, cu eficiență, în sălile de concert, Clementina Ristea Ciucu.

Programul a fost superb, cu mare încărcare interpretativă stilistică instrumentală, cuprinzând *Sonata KV 301 în Sol major* de W.A. Mozart, *Sonata op. 47 în La major "Kreutzer"* de L. van Beethoven și *Sonata nr. 3 op. 45 în do minor* de E. Grieg.

Ca piesă de virtuozitate cele două interprete au cântat în final o piesă de caracter: studiul în formă de vals de C. Saint-Saëns, în prelucrarea marelui violonist E. Ysaÿe.

Acest program, foarte dens și ca solicitare instrumentală, prezentat fără pauză, este o piatră de încercare pentru orice tânăr la începuturile carierei, dar Alexandra Bobeico, prin pasiunea talentului și perfectul control instrumental, a realizat o contopire maximă cu cerințele partiturii și scriitura pianistică creând, împreună cu pianista Clementina Ristea, momente de artă interpretativă de referință, cu mare impact asupra publicului.

În cele mai reușite momente sunetul cald și înaripat al viorii împreună, sau în dialog cu partitura complexă a pianului au creat avântul dramatic sau liniștitor, povestitor al primei mișcări în *Sonata* de Grieg, mângâierea cântecului de leagăn din partea a doua a aceleiași sonate și implicarea în ritmurile accentuate și temperamentale ale celei de a treia mișcări.

În alt stil și registru interpretativ *Sonata "Kreutzer"* cere, prin complexitatea scriiturii, nenumărate schimbări de tușeu pianistic de culoare a sunetului, sau vibrato-ului violonistului, evident fără o excesivă romantizare, dar cu imaginație pentru fiecare diferențiere de expresie.

Limpezimea amănuntelor se va adăuga, cu timpul, prin aprofundare.

În debutul concertului, *Sonata* de W.A. Mozart a fost cântată cu grația, gingășia și naturalețea proprie lucrărilor mai timpurii, încă neatinse de dramatismul celor de maturitate, iar în încheierea concertului, *Studiul în formă de vals* de Sains-Saëns – Ysaÿe ne-a adus tuturor dorința de a le reasculta pe cele două interprete și de a urmări cu încredere și așteptare evoluția tinerei artiste Alexandra Bobeico.

Cornelia BRONZETTI

din punct de vedere interpretativ – similară cu cea a piesei lui Dan Dediu, *Apfelwurmer* – a pus la încercare, întrucâtva, bagheta dirijorală, gestică deosebit de precisă și eficientă a lui Mircea Pădurariu reușind nu doar să confere, la nivel tehnic, unitate și acuratețe fiecărui reper din program ci, mai ales, să detalieze aspectele originale ale construcțiilor componistice. Încadrabile în arsenalul plurivalent postmodern, ultimele momente ale seriei – aparținând lui Dan Dediu și Liviu Dănceanu – s-au constituit în veritabile scenarii dramatice, centrate pe individualitatea unor personaje instrumentale autodefinite prin evoluția graduală a propriilor parametri sonori; mai mult decât atât,